

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta, per dos céntims.

GAZETA OFICIAL.

Es directó y redactós de L' IGNORANCIA següexen per ara (G. á D.) sense novetat en su importante salud.

SES TORNES.

Tut-tu-ru-rut.
Qui geméga ja ha rebut.
UN.
Qui péga, pèrt sa rahó.
TOTHOM.

Diu qu' hey havia per Madrid un operista, dolent com ell tot sol. Y diu que també hey havia un crítich de Teatro, afectat de dí la veritat, y que en tota sa vida may havia ventat cap encensé. Un dia es crítich parla de s' operista demunt es papés, y li diu clá que no sirve. ¡Que fa aquell! Ja s' partit fét un dimoni; va, el troba, li demana si es ell qu' ha escrit allò: contesta que sí; y sense més ni pus, li péga xisclet, que li fè sanch y tot.

Es crítich se trèu es mocadó, s' axuga sa sanch, encén un xigarret, y mirantlose fit á fit, li diu:

—Bueno: ¿y ahora cantará V. mejor?

Uns heu contan axí; pero altres asseguran que aquell qui va pegá no era un operista, sino un directó d' orquesta, y que s' escriptó li contestá:

—Bueno: ¿y ahora dirigirá V. mejor?

Girem fuya, y parlem un poch d' un subjecte tan consemblant á n' aquell operista, y ademés tan amich de tirarse pédras demunt sa séua teulada, que en passarse pes cap que l' han agraviat, també envést la gent á bufetades y á cósses.

Qui li té enveja, qu' als es dit.

No l' anomenarém per nom ni per llinatge. Ningú sabrá qui es ell.

De molt mala gana remenarém aquest ayóli. Pero, fiets! ell es precis.

L' IGNORANCIA té un defecte, (cadascú té es séus): en veure un buñol, s' en ha de riure.

Veuréu que *mi hombre* fa un buñol en públich, (jornal pagat.) ¿Buñol, en concepte no més de L' IGNORANCIA? ¡Ca, no! es *ell mateix* qu' axí ha calificat sa séua feyna. ¡Axò es lo gran! (1)

Y com ha vist aquell buñol, L' IGNORANCIA no pot pus: fa una mitja riaya, y li diu bonament, no es *quatre* mots, sino just *un* motet de la veritat.

Y *mi hombre* pèrt es compás; pren un *ignorant* per conte seu; y sense cap mirament, sense respectá lloch ni persones, li péga á sanch freda una bufetada y una cóssa.

¡Oh valent! Sèu, y des-súa.

¿Que n' hi haurá qu' heu trobarán poch á n' axó qu' has fét? Tu digalós:— ¡Que fassen tant ets altres!

Devegades diuen: ¡mirau lo que son ses *casualitats*!

Sa Redacció de L' IGNORANCIA se compon d' un parey d' ignorants sapats y rabassuts com uns Sant-Paus, d' uns quants de mitjes taves, y d' un altre magret y esblanquehit, que se regonex molt inferió á tots es directós clássichs del mon, en lo que pertoca á forsa material, y que just en té una mica de forsa (y encara gracies) á sa punteta de sa ploma.

Y justament á n' aquest esquit d' ignorantó va topá *mi hombre* per descarregar sa somada.

¡Planetes, qu' un homo ha de corre!

Temps enrera, un periódich de Palma que dirigia D. Eduardo Infante (tots l' heu conegut: homo de puñs,) desfectá uns músichs.

Y un d' ells, (2) en nom de tots, no va fé més qu' agafa sa plometa, y escrigué en defensa séua lo que trobà que li convenia.

(1) «Jó, si L' IGNORANCIA m' hagués dit que son un mal músich, ó que no sé dirigi bé, estich conforme. Lo que m' ha ofès, es dirimó d' aquella manera.» (Paraules textuales de s' aludit: sabem cèrt que no les negarà.)

(2) D. Francisco Amengual. (Comunicat publicat á s' *Anunciador* de 5 Novembre 1877.)

Pero, vuy en dia, aquest sistema ja está manat retirá; ja es massa estentís.

En qualque còsa s' ha de conexe es progrés de sa civilisació. Ara, ¡cop! y fóra.

Diuen que á *mi hombre* lo que més l' ha trèt des solch, son estats aquells punts suspensius. Axò será mentida.

¡Déu allibér á tot ignorant de que li alsi es ventrey ó li doni mal de cap, lo que púguen significá uns punts suspensius! Es un síntoma fatal.

Noltros no l' consideram á ell en aquest cas.

—Escoltau, (mos ha dit un amich nostro): Lo que jò vos dich, es que aquells punts suspensius duyan segona intenció. No m' ho negaréu.

—Ydò hòno, (li hem respost); parlant clá, ets hòmos s' enténen. ¡Sí qu' en duyan! Y si s' aludit mos prometés tení ses mans quiétes y no alsá per res del mon es pèus d' en tèrra, li diríam ara mateix:—Aquells punts suspensius que parex que t' han llevat es dormí, significavan que, en concepte nostro, havias *tocat es violon*.

Y res pus. ¿Heu sabs ara?

Y aquesta expressió «*toca es violon*» (hem seguit diguent á n' es nostro amich), sapigues y enténgues que cap hòmo del mon, per prim de pell que sia, la té per ofensiva.

Y sino, noltros *ignorants*, serém es primés qui donarém exemple.

Ara n' hi ha molts qu' esperan que L' IGNORANCIA farà flamada y abocarà un articlot de *sapos y culebras*. Y en llegí axó que t' deym, s' en durán xasco, y farán bò dí: qu' hem *tocat es violon*.

Y noltros tan tranquils; farém com es d' Ervissa en dia que plou. ¿No u sabs que fan? La déxan caure.

Però, hòno: ¿que li dius á n' aquest hòmo, qu' ets altres ja no ley hajan dit primé? ¿No veus quants son que mos han robat sa feyna?

Es públich el censura, (llevat de poques excepcions, que no fan més que confirmá sa regla); tothom li diu qu' ha

errat es camí; es *Diari de Palma* el desjecta; s' *Isleño* li diu qu' està barayat amb so sentit comú; s' *Anunciador* li advertex qu' ha pres mal rumbo; es *Porvenir Balear* li fa entendre qu' aquell qui péga per tení rahó, milló estaria entre es *zulus*; la *Opinion* li diu errat de contes: el *Demócrata* li lléva sa pell, advertintli que vaja alerta á servá es llum dret: dos d' aquests diaris li refúan aclaracions qu' ell los proposa: condemnat pes fallo públich; condemnat pe' sa premsa; y no condemnat per la Justicia, perque noltros no hem volgut, y perque creym que tant ses questions d' art com ses d' honra no les arreglan devant Jutjes, però que tampoch les arreglan amb sos pèus; confús, retut, maretjat pes quatre vents: repetesch, ¿que li dius á un hòmo axí?

¡Dexel está en pau, y Deu lo fassa un sant!

Músichs que sabeu ocupá dignament es vostro llòch, sonant cadascun es séu instrument; res de tot axò va per voltros, ni res de lo de dissapte passat tampoch.

Massa compreneu que si una barca pren mal rumbo, perque es timoné s' adorm ó no'n sab pus, ets altres marinés no'n ténen gens ni mica de culpa.

Bòno: are per are, ja basta axò per tòrnes.

De molt bona gana arreconam molt, pero molt de concèrt que teníam apareyat, perque bona part de feyna la mos han estoviada es diaris que, com era natural, s' han hagut de demostrá ofesos d' una agressió feta á sa premsa, manifestantse á un matex temps bons companys nostros. A tots los donam gracies.

Y amb axò veurás, ignorant lector, qu' en aquest bò de mon encara hey ha còses que més valria no hi fòssen; y que també, per altre part, devegades hey ha esclats y còps que, amb àrnica y tot, no se curan en dos dies.

TOTS NOLTROS.

A MESTRE PELLUCA, EN MANS PROPIES.

SEÑÓ IGNORANTÍSSIM: Suposat que 'u sou, vos trobarán per l' Illa; maldement siau conegut per un dels Ignorants més gròssos, axí matex posau sa direcció, que, encara que L' IGNORANCIA té molts d' amichs, confreres y confrereses, en tot y amb axò, molts ni ha que la duen demunt y no la conexen.

Però, de paya ja'n trobarán á bastament ets *amateurs* en molts de periò-

dichs del mon é *islas adyacentes*: aném á n' es grà. Sabeu que teniu vos, Mestre Pelluca, molta bravetjera; però amb axò de m' irà arreu, afiná es recons, y filá prim, ja 's veu que sou tan lloco com es visitadós d' Aduanes, es trobadós d' aygo y es retgidós de consums. (1)

¿De que 'us estufáu tant, Mestre Pelluca? Si heu trobat algunes *alhaques* qu' honran (axò si que es cèrt) es vostro Museo, no cregáu per axò havé fet cap nina amb botes, que no es cap còsa del altre mon trobá aygo á la mà, desenfeinats á Cort, ó retaulos á la Sala. Permetéu qu' un dia en l' añ un Ignorant vos don una lliissó; ¡ni ha tants qui 'n donan! al cap y á la fi es una obra de Misericordia enseñá als Ignorants. A un Museo com es qu' heu inaugurat, lo qu' es d' aprecia es sa raresa, que vol dí que de ses jòyes que 's recuyescan, n' hi haja pochs exemplars en el mon; sa raresa, ¡entenéu, Mestre Pelluca? y de ses preciosidats de que feys tant de bombo, se'n troban arreu arreu, fan nòsa, y fins y tot arriban á fé maldusys á Ciutat y á la part forana. ¿Y á n' aquestes *miserias* teniu es descaro d' anomenarles maravelles? *Risum teneatis*..... que vol dí: Ignorancia supina.

A n' es meu entendre, vos sou per l' estil d' aquell *bobo* de no sé quina comèdia, qui prenía per una espasa romana un mànech de pella roveyat. Guardau, com si significassen qualque còsa, ses graneretes de Santa Eulària; y no feys cas de ses axades que hi esclafaren relléus, gornises y capitells. ¡Heu estojat dos exemplars d' una poesia dirigida á n' el Bisbe! com se coneix que no l'legiu molts de llibres flamants, moltes revistes il·lustrades y molts de toms de certámens poètics! Bravetjáu d' un lás coló de foch y de carabassa (vaya si 'u sou amich de flòchs y banderetes); y trobaríam á Ciutat qualque tinent de gastadós qui de llassos y xinèl·les y grannisses vos n' acusaria á cents y á mils, y los vos mostraria, y los vos regalaria, y encara vos pregaría perque los prenguésseu. Heu tret cròquis des *penestral* des Banch de s' oli; ¿y es des Mercat? ¿y es de devant es carré majó de Santa Catalina? ¿y es brolladó (anám á un dí) de la Ramba? Quatre *basiliscos*, quatre *embaluments*, quatre fatxades de mala fatxa; ¿fatxades? podriau aclucá ets uys y pendre arreu; á poch á poch, Mestre, no siau tan aficionat á ses ferradures que penséu aferravós amb alguna de ses fatxades mòres que, si anau d' axò, trobaréu per dins Ciutat.

Però no vos amosqueu, Mestre Pelluca; axí matex heu fet qualque còsa, y sou més benemèrit de la pàtria que molts de caps de partit qui més de dues vegades mos han salvat á tots; ¡ánimo, qu' encara arribaréu á senadó del reyne!

pero preniú més bon camí y no fasséu cas que vos don una maneta.

Si anau de cròquis, preniune un des pebres vermeys, (de l'horta y de bon añ) que forman s' artística rosa de sa claraboya de la Seu; preniuné (si no vos basta un més empraune dos) dels archs, portals y finestres mutilats, referits y empaperats á la Almudayna; preniuné de l' ayrosa arcada de Sant Francesch, y feys via, que sino, no hi seréu á temps: no hi poséu es caramulls de reble, fems y porqueria de devora, perque tan matex no hi ferian contrast. Si anáu de fotografies y, com á bon Antiquari, sou aficionat á sa pols (vulgo *polvos*), posáu sa máquina á n' es Born, y estampáu ses nostres dónes, ses nostres véyes y ¡¡¡ses nostres nines!!! Si anáu de llibres dolents, acudiu á totes ses llibrerías modèrnes; si preferiu es mal escrits, feys una visita á ses escòles de primera enseñansa, y en trobaréu á balquena, però sapiau triá, que no son tots uns; jò sé una Història Sagrada qui val quatre números de L' IGNORANCIA. Si anau de Monuments, á pesar de la llibertat y de la desvergoña y del vandalisme, encare quedan á España molts de sepulcres emblanquinats.

Y sobre tot, Mestre Pelluca, teniu en conte que en ram de Museos de sa casta des vostro, allò qui no 's troba, allò qui no existex, allò es lo milló. Cercaume una pedra de ses estàtues qu' es venidós han d' alsá als sèt últims Ajuntaments (y deym set perque es número indefinit) qu' han fet desaparexe de la terra es nostros dèutes, elevantlós fins á n' es niguls; mostraume dins Palma un local per escola pública, gran, sa, quiet, net y que no perilli caure; afinaume, «un Diccionari Mallorquí-Castellá per un mallorquí aficionat á sa *seva* llengo amb col·laboració de *varios* literats entesos» que no sia, ni Mallorquí, ni Castellá, ni fet per cap aficionat á cap llengo coneguda; apellucaume, Mestre Pelluca, un d' aquets literats que no sia literat, ni entés ni sense entendre, y que no s' entenga á si matex; trobaume, si sou capás, un empleat mort de feyna, un administradó amb escrúpols de monja, un artista de sentiment y puñ, un punxa amable, un militar beato, un geperut condret, un retat *guapo*, etc., etc., y seréu s' héroe d' ets anticuaris, y es vostro Museo podrá figurá aviat entre es millós de l' Africa.

A reveure, Mestre Pelluca; quedám que no teniu bon nas: jò'n tench un tròs qui 'm fa nòsa, però no 'l vos puch oferí perque llevò 'm faria falta: introduime en el gremi de L' IGNORANCIA, y podeu serví en tot y per tot á vostro amich

EL SEN GRANERA.

(1) Vuy per vuy s' Ajuntament, gracies á Deu, ja no los administra.

ES PASTÓ DE SON MANÉNTA.

Si un dia, á posta de sol,
Dins la muntanya t'en vàs,
Un pastoret trobaràs
Que canta y sona un-fabiol;
Y á dalt sa font de la Menta
Un eco de veu sonora
Que li diu:
—Pastoret de Son Manénta,
Si no vols mori de lènta,
Canta y riu.

Ta mare amb doló t'pari;
Plorant, plorant, tu nasquéres;
Canta, y d'exa t' de quiméres,
Si plorant no vols mori.
Canta, que tothom te senta,
De prop, d'enfora, d'hivern
Y d'estiu
Pastoret de Son Manénta,
Per no morirte de lènta,
Canta y riu.

Dins la Terra empecatada
Ploraràs sense remey
Si no prens es bon consej
De cantá á la regalada.
La ingrata Terra es dolènta
P'el cor que sense malícia
Pobre hey viu.
Pastoret de Son Manénta,
Si no vols mori de lènta,
Canta y riu.

¿No sents cada añ sa cigala
Que á sa branca d'un pi ve
Tot lo dia d'en ple en ple,
Cantant, cantant no pert cala?
Tant canta que se rebènta
D'alegría amb sa calrada
De s'estiu.
Pastoret de Son Manénta,
Per no morirte de lènta,
Canta y riu.

Tresca alegre amb so ramat
De tes auveyes hermoses,
Aquexes planes frondoses
Ahont Deu pastures t'ha dat.
¡Ay! si vida macilènta
Per elles passas, no dormes;
Fé es cap viu,
Pastoret de Son Manénta;
Y per no aplegá cap lènta,
Canta y riu.

Trobaràs amichs de boca
Que dirán que t'volen bé,
Y si á son gaudir convé
De tu'n farán una coca.
Si algun d'ells lligarte intènta,
Canta y futx abans que sias
Son catiu.
Pastoret de Son Manénta,
Si no vols mori de lènta,
Canta y riu.

Trabaya de sol á sol
P'els germans que t'aconsolen,
P'els amichs que bé te volen,
Y may cantaràs tot sol.

Y si es teu cor se llaménta
Perque troba qu'es el viatge
Massa aspriu;
Pastoret de Son Manénta,
Per fé l'ánima contènta,
Canta y riu.

Posa á tothom bona cara,
Fe tot es bé que podràs,
Y venturós cantaràs;
Més recorda't desyara
Que qui es cap á s'ase renta,
Segons diuen, pèrd sa feyna
Y es llexiu.
Pastoret de Son Manénta,
Per no morirte de lènta,
Canta y riu.

Si t'etcisa qualche nina,
Vés cantant, no t'escarrufes,
Corretjeix ses magarrufes
Que te d'ensá qu'es fadrina.
Alerta que si es llavènta
No t'arm, quant manco t'ho cregas
Dols xibiu.
Pastoret de Son Manénta,
Si no t'vols mori de lènta,
Canta y riu.

Canta, y cantant fé la guerra
A tot mal, tota llatzèria,
Tot vici y tota misèria
Que vulga reyná en la Terra.
Sols la Veritat valènta
Ha de teni en aquest reyne
Sant empriu.
Pastoret de Son Manénta,
Si no vols mori de lènta,
Canta y riu.

Jò aquesta veu vatx senti
Quant era jove; y totduna,
Per fé sa mena fortuna
Tan bons conseys vatx segui.
Prenia sa Recalènta,
Tan magre estava y malalt;
Y are estich
Més fort qu'una ferramènta,
Y per no aplegá cap lènta,
Cant y rich.

P. A. P.

ES BAXOS DE S'AJUNTAMENT.

¡Com vos dich que no goñam per sustos!

Si la cosa seguex axí, de cada dia será més devertit axò d'escriure L' IGNORANCIA.

Encara s'esglay no mos havia passat del tot, quant vat' aquí que s'en vénen á trobarmos, ¿may diriau qui? Nada ménos que sis Concejals de s' Ajuntament, amb s' objecte, segons digueren, de demanarnos algunes explicacions que necessitavan.

Ara figurauvos, devots germans, quin estava es rectó per uns quants billets.

Y per més afegitó, varen topá amb s' ignorant magret que ja conexeu; y

ell hagué de rebre s' embaxada. ¡Dias-tre d'atlòt! ¡mirau qu'es tení sòrt!

Però, *amigo!* quina diferencia! qu'es-tá d'aplé un hòmo entre persones que se vos presentan atentes y ben educades, y que vos saben respectá, respectantse també á elles matexes! Amb persones axí, L' IGNORANCIA no hi tendrà may cap querella.

Un des Señós Concejals, en nom de tots, manifestá desitx de que li esplicássem clá y net es sentit qu' havíam volgut doná á lo que L' IGNORANCIA havia dit respecte de s' Ajuntament, y que principalment manifestássem en quin concepte havíam tractat de *baxos* alguns des tinents y retgidós; perque segons y com, hey veyen motiu per donarse per ofesos; y ells lo que volían, era que cada còsa estàs en es seu llòch.

Es nostro redactó los contestá lo seguent, no de per riure, sino amb tota formalidat, com era degut:

—«Señors meus: En lo que fins al present ha estampat L' IGNORANCIA, inclús tot quant á s' Ajuntament se puga referí, no s' ha proposat agraviá ni ofendre á ningú nat del mon, y ménos á cap de vostés, ni particular ni colectivamente. S' Ajuntament ha realisat alguns actes que L' IGNORANCIA, lo matex qu'ets altres periódichs, ha judicat segons es seu propi criteri, y en ses formes propies d' un periódich humoristich; però respectant sempre degudament sa dignidad personal y sa municipal (diguem ho axí) de tots vostés.»

«En quant á lo altre que vostés volen sebre, los diré que a alguns de vostés L' IGNORANCIA los ha calificats de *baxos* per dues rahons: 1.ª Perque efectivament n' hi ha uns quants de vostés (alguns, bons amichs meus casi d' infancia,) que físicament parlant son de molt poca alsada; la qual res té que veure amb so major ò menor mèrit y circumstancies morals de sa persona. Y L' IGNORANCIA disposta sempre per caracte á aprofitá cosetes axí, que ben tractades, á ningú llastiman ni ofenen, n' ha fèt d' axò qualche brometa amb sos lectors: y vat' ho aquí tot.»

«Segonament L' IGNORANCIA los ha calificats de *baxos*, referintse á sa talla política de vostés, comparats amb ses *eminències* des partit á n' el qual vostés pertenenen. Amb tot y amb y axò, L' IGNORANCIA repará (y ara heu diu perque cau bé,) que quant se tractá de formá Ajuntament nou, ets *alts* ò *eminents*, cadascun pes sen cantó, sabèren refuá amb hònes maneres sa càrrega fexuga d'es nostro Municipi: mentres que vostés, *baxos* y *petits*, tenguèren es desinteressat coratge de carregarse es fèx, donant amb axò una bona mostra d'amor á n' el pays, qu'es *grans* y *alts* no sabèren ò no volguèren doná.»

«Y amb allò de que «es baxos representan es pillastres, y es tenós y bari-tonos ets hòmos de bé,» L' IGNORANCIA

no ha fet més que repetí lo que tothom està cansat de sebre, y es, que desgraciadament en aquest mon ets hòmos de bé están casi sempre en minoria. Però axò s'entén en general, sense que vaja per cap de vostés, que à n'ets uys de L' IGNORANCIA (y creym que à n'es de tothom) gosan fins al present es més favorable concepte de persones ben honrades.»

«Axò es, Señós, lo que amb obsèqui de la veritat, sempre que vostés vulgan, dirán devant Deu y tot lo mon es redactós de L' IGNORANCIA.»

Y amb axò, diguéren que tots romanià ben contents y satisfets de noltros; oferintse atentament en tot y per tot.

¡Axò es un gust! Esplicacions com aquestes, tan lleals, y amb tanta cortesia demanades, en donàriam cada punt, si necessari fos. Amb aquestes formes, en treurán tot quant vulgan de noltros.

Creysme: no es tan lletja L' IGNORANCIA com alguns la pintan.

Però d'altre manera,..... 'No mos hi fasséu pensá. No'n parlem pus.

SA REDACCIÓ.

XEREMIADES.

Ja tenim es cuch de s' oreya malalt, de sentí clamá contra es jardinet que té sa Llonja devant sa fatxada de ponent. Enhorabona que se llévin ets estimbòris y paretòtes que tentan encorriolada aquesta maravella arquitectònica; però ¿llevarli es jardí? ¡Quin desbarat!

L' IGNORANCIA opina just lo contrari. ¿Se tracta de conservá aqueix monument? Ydò lo que importa es tancar-lo dins un jardí voltat amb una forta barandilla, á fi de que ets atlots no li capolin ses mol-lures, y es veynats no vajin. per á Pasco á escorxá es xòt penjantlò á ses branques de ses portes.

S'única fatxada que se conserva un pòch, es sa qui dona à n'es jardí; ¡y ara 'l llevarian! ¿Que mos hem begut es sen? Es dia que tal còsa es fés, qualcú diria:

¡L' IGNORANCIA mos hi ha caygut!

A Sa Pobla, es dissapte decapvespre de Sant Jaume d'enguany matex; trobantse ses masses des poble un pòch ulsurades sobre assunto de ball y de revetla d'aquella festa, diuen que s'autoridat determiná doná gust á la gent, y tot seguit: *tum, retum tum, retum tum*; se vá sentí el siguent pregó:

«Per conhort de tothom, y á fi de que es hòu no s'en duga xasco, s'ha resolt atorneyá es públich.»

Y diuen que hey va havé alguns individuos des públich que heu daren á ses cames. Però es bon sentit des mar-

jalés ja va comprende qu'allò havia estat un *lipsus langüe* des satx; y es cans varen essé afuats á n'es bòu de quatre cames. Sino que, voréu que com aquesta *fonsró* va essé improvisada de repent y còp en sech, quant vengué s'hora, mancàren es m...rd...s, y varen havé de desferrá es cans á pedrades.

No hey hagué desgracies, gracies á sa previsió y acertades disposicions des qui son *dispòtichs* d'aquella ilustrada vila.

—¡Una bona idea!

—Digues, tros de *quòniám*.

—Que buydin ses murades, y que les umplen d'aygo, posanthi una tira de grifons, y....

—¡El dimòni ets! ¿Perque no'u diguères abans de vení Mr. Richard?

—¿Que tens, Salvadoret; qu'estás musti? que t'has barayat pes camí, venguent d'escòla?

—No señó: avuy hem tengut *desafios* en es Col·legi. He goñat es de Gimnástica, però he perdut es d'Ortografia.

—¿Com axí?

—Y l'he perdut just per un párrafo: tot lo demés heu he sabut.

—¿Y quin era aquest párrafo?

—Un que no l'havia repassat feya molt de temps: el se mir: val t'aquí: *Del uso de los puntos suspensivos*. Aquestes quatre retxes no m'han recordat:

«*Al escribir en forma de diálogo, se acabará con puntos suspensivos toda frase comenzada, y que no se concluye, porque el otro interlocutor corta la palabra al que antes hablaba.* Ejemplo:

—Has de saber que tu...

—No quiero saber nada; porque ahora...

—Bien: te lo diré más tarde.

Esta regla es de frequentísimo uso en las comedias y novelas.»

—¿Y axò tan curt no has sabut?

—Y tot lo demés sí. ¡Mirau qu'es desgracia! Arc en March m'ha passat devant, y no podré fé de *monitò*.

—Idò, heu haguésses estudiat bé.

—No, jò li assegur que no m'en olvidaré may més. ¡Malvialte es *puntos suspensivos*!

A n'ets individuos que corren embossant escales per apremiá es vesins que ténen sa cédula personal corresponent, los advertim que fa massa sech per dú es papés bañats.

Y aquesta es la segona amonestació.

—¿D'hont veniu, l'amo?

—De Ciutat.

—¿Y qu'hey ha de nou per allà?

—Que dins Ciutat matex, volen fé un llogaret nou.

—¿Que vos ne reys?

—Formal vos ho dich. Foy! jò'u sé

de bona tinta: es señó de can Berga des Mercat es qui m'ho ha dit.

—¿Y ell com heu sab?

—Perque l'han comeñsat just devant casséua á n'aquest llogaret.

—¿No m'enganau?

—Ell hey poreu aná en volé. Y á l'hora d'ara, ja hi trobaréu fetes ses quatre ó cinch primeres barraques. ¡Y ses qu'hey farán amb el temps! Ell encara están enrera d'òsques. Però diuen que será tan garrit en tenirho llest.

—Toni, tú que ja ets batxillé amb *barts*, llitxmós un pòch L' IGNORANCIA, y l'entendré.

—¿Que vol dí! ¿Sou mallorquines, nades y batiades dins Ciutat, y encara no enteneu es mallorquí?

—¡Vaja. Sias complacent. Llitxmós s'article de ses mòdes.

—Perdonau, atlotetes. Será un altre vegada.

—¡Toca! Llitxló. Sias amable.

—He dit que nó. ¿Voleu que vos parl més clá? Jò tampoch no'n sé de lletgirlo, per ara; pero de cada dissapte n'aprench... ¡y fas progresos!

S'altre dia, de pagés, en sentírem una de bona. Qui la va dí, era el *Sen Tumeu*, un sollicherich. No poria essé altre.

Li demanavan de sa malaltia des tarongés.

Diu:—Es tarungés sun morts: nu ténen remey.

—¡Y mirau qu'es molt no havé arribat á posá en clá sa causa d'aquesta malaltia!... Per ventura son rates que gratan per devall terra y roegan sa rel...

—¿Rates, señuret? ¿Rates per Sólle, amb tants de *gats* com tenim per allà? ¡Vusté nu esta cundret!

Massa rahó tenia el *Sen Tumeu*.

PERE MATEU.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

J. MARTINEZ: Aprofitaré es cuento en caure bé: mos n'enviy d'altres.—X.: Gracias de sa xeremiada: l'insertaré: ses dues crides pican massa, y la mà va bruta.—FABOÍE: Lo seu no anirà per ara: dexi fé un alé á s'Ajuntament, que no vé tant per hòu.—B. M.: estam conformes: li alabam es gust.—L. SACT: May li porém pagá tan bons conseys. S'empatx des seu redol.—Z.: Es seu cuento des mul no mos servex: llavò diuen que mesclan coils amb caragols: n'enviy d'altres que no sian tan sabuts. Vosté en sab escriure.—UN SANE: Aclarirém y malavetjarém á resoldre es problema des dos costats des Born. Es hetero es hò: n'hi ha altres d'iguals per dins Ciutat.—LETRA VERMEYA: Si señó: vosté té rahó que li sobra: ets exemples no poden essé mes exactes; però no'u volen entendre, y s'aferran amb s'emblanquinat, suposant que no era en públich. ¿Vosté que troba?—UN TOCARIS: lo que mos envia ha arribat tart: no ténga pó de res: no es sempre Pasco: amb aquest número veurá que ja som amichs amb s'Ajuntament.